

Příběh, který vás rozesměje, rozpláče
a přesvědčí o tom, že na změnu není nikdy pozdě.

ztráty & nálezy

mladá fronta

brooke davisová

brooke davisová

**ztráty
&
nálezy**

mladá fronta

Přeložila Jana Hejná

Copyright © Brooke Davis, 2014

Translation © Jana Hejná, 2015

Úryvek z knihy C. S. Lewise Svědectví o zármutku v překladu
Ivany Kultové, Návrat domů, 1995.

Pro mámu a tátu

Nevím, jak jinak vám poděkovat za to, že jste mě stvořili.

Část první

Millie Birdová

Milliiným vůbec prvním Mrtvým tvorem byl její pes Rambo. Objevila ho u krajnice toho rána, kdy nebe viselo tak nizoučko nad zemí, jako by padalo dolů, a mlha obtáčela jeho potlučené tělíčko jako duch. Oči a tlamičku měl doširoka rozevřené, jako by si pro něj smrt přišla uprostřed štěknutí, a levá zadní noha mu nepřírozeně trčela do strany. Mlha se zvedla, nebesa se zatáhla bouřkovými mračny a Millie začala přemítat, jestli se její pejsek mění v déšť.

Teprve když si Ramba odnesla domů ve školním batohu, rozhodla se jí máma vysvětlit, jak to na světě chodí.

Je ted' na lepším místě, křikla na ni při luxování obýváku.

Na lepším místě?

Co? No jo. V nebičku, miláčku. Copak tys o něm nikdy neslyšela? To vás v té zatracené škole fakt vůbec nic neučí? Zvedni nohy! Rambo je v psím nebi, kde nikdy nedojdou psí suchary a může kakat, kde se mu zachce. Dobrý, nohy dolů. Řekla jsem nohy dolů! A všichni tam kakají... co já vím, psí suchary, takže čoklíci celý den nedělají nic jiného než že kakají a cpou se psími suchary a pobíhají kolem a žerou hovínka ostatních psů. Což jsou ve skutečnosti taky psí suchary.

Millie se na okamžik zamyslela a pak se zeptala: *Ale proč potom ztrácíš čas tady?*

Cože? No, oni si to napřed musí... ééé... zasloužit. Musí zůstat tady na zemi, dokud nejsou přechodu na lepší místo hodni. Je to něco jako psi „Kdo přežije“.

Takže Rambo je teď na jiné planetě?

No, ano. Teda tak trochu. Chci říct... Tys fakt ještě nikdy neslyšela o nebi? O Bohu, co sedí na obláčku, a Satanovi v hlubinách pekelných a tak dále?

Můžu jet Ramba na jeho novou planetu navštívit?

Její mamka vypnula vysavač a upřeně se na ni zadívala. Jenom pokud máš kosmickou loď. Máš?

Millie sklopila oči ke špičkám bot. Ne.

V tom případě se na jeho novou planetu nedostaneš.

Jenže o několik dní později Millie zjistila, že Rambo rozhodně není na žádné nové planetě, ale u nich na zahradě, ledabyle zahrabaný pod nedělními *Timesy*. Millie noviny opatrně nadzvedla a naskytl se jí pohled na pejska, který Rambem současně byl i nebyl – na scvrklého Ramba, v rozkladu, plného červů. Od toho dne se večer co večer tajně plížila ven, aby mu mohla dělat společnost, zatímco se jeho tělíčko zvolna mění z něčeho v nic.

Staroušek přecházející přes ulici byl jejím druhým Mrtvým tvorem. Sledovala, jak letí vzduchem, když ho to auto srazilo, a mohla by přísahat, že se v tu chvíli usmíval. Jeho klobouk přistál na vrcholku značky „Dej přednost v jízdě“, hůl se roztančila kolem kandelábru a pak následovalo křupnutí těla o obrubník. Millie se prodrala skrz les nohou a vykřičníků, poklekla vedle něj a zadívala se mu upřeně do očí. Muž jí pohled oplácel, jako by byl pouhou malůvkou. Bříšky prstů mu přejela přes vrásky ve tváři a přemítala, k čemu je asi používal.

Pak ji ovšem zdvihli ze země a nařídili, aby si zakryla oči, protože je *ještě dítě*. Domů Millie zamířila oklikou a cestou se rozhodla, že je nejvyšší čas zeptat se tatínka na lidské nebe.

Víš, kulíšku, existuje nebe a taky peklo. Do pekla posílají všechny špatné lidi, třeba zločince, podvodníky a policajty, co rozdávají pokuty za špatné parkování, zatímco do nebe přicházejí dobří lidé. Jako ty, já a ta pohledná blondýnka z „Masterchefa“.

A co se stane pak?

V nebi trávíš čas s Bohem a Jimim Hendrixem a koblíhy si můžeš dopřát, kdy se ti zamane. V pekle musíš... ééé... tancovat macarenu. Navěky. Na nekonečnou smyčku hitů z „Pomády“.

A kam přijdeš, když jsi dobrý i špatný zároveň?

Cože? To nevím. Do Ikey?

Pomůžeš mi vyrobit kosmickou lod?

Poček, kulíšku. Můžeme to dořešit o příští reklamní přestávce?

Millie si brzy všimla, že všechno kolem umírá – brouci, pomeranče i vánoční stromky, domy a poštovní schránky, cesty vlakem, fixy a svíčky, staří lidé, mladí lidé a všichni mezi tím. Tehdy ještě netušila, že až si do své Knihy mrtvých tvorů zaznamená dvacet sedm různých bytostí – například pavouka, ptáka, babičku a sousedovic kočku Gertrudu –, stane se Mrtvý tvor i z jejího tatínka. Že si ho zapíše k číslu dvacet osm písmenky tak obrovskými, že zaberou celou dvoustranu: *MŮJ TÁTA*; že po jistou dobu bude nesmírně těžké vymyslet, co si počít se svým časem, tedy kromě civění na ta písmenka tak dlouho, až jí jejich smysl začne docela unikat, což bude provádět usazená v chodbě před ložnicí rodičů s baterkou v ruce a přitom naslouchat, jak její maminka uvnitř předstírá spánek.

První den čekání

Kdykoliv si Millie hrála na číselné spojovačky, byla vždycky Jedničkou, její máma Dvojkou a táta Trojkou. Čára vycházela Jedničce z hlubin břicha a obtáčela se kolem Dvojky a Trojky –

který se většinou koukal na telku – a pak zase zpátky k Jedničce, takže tvořila trojúhelník. Millie pobíhala po domě, až se jí zrzavé kudrny na hlavičce natřásaly, a trojúhelník vířil kolem nábytku mezi nimi. Když ji maminka okřikla: *Přestaň, Milli-cent!*, změnil se trojúhelník v nestvůrného děsivého dinosaura. Když ji taťka pobídl: *Pojď si ke mně sednout, kulíšku*, stalo se z něj obrovské tlukoucí srdce. *Bum-bum, bum-bum*, špitla si dívka pro sebe a začala nemotorně poskakovat do rytmu. Uhnízdila se na pohovce mezi Dvojkou a Trojkou. Trojka popadl Jedničku za ruku a vesele na ni mrkl, blikající obrazovka v temnotě ozářila jeho tvář. *Bum-bum. Bum-bum. Bum-bum.*

První den čekání stojí Millie přesně tam, kam maminka ukázala. Hned u Obrovitánských spodárů a naproti figurině oblečené v havajské košili. *Hned jsem zpátky*, prohlásí její máma a Millie jí věří. Dvojka má dnes na nohou své zlaté boty; ty, díky nimž její kroky připomínají sérii výbuchů. Zamíří směrem k parfémům – *Buch!* –, kolem oddělení s pánskou módou – *Řach!* – a nakonec zmizí z dohledu – *Prásk!* Čára mezi Jedničkou a Dvojkou tahá a škube a Millie sleduje, jak slábne a slábne, dokud z ní nezbude jen docela droboulinká mžitka ve vzduchu.

Bum-bum. Bum-bum. Bum-bum.

Tohle si v sobě Millie ponese už navždycky, obrázek čím dál tím menší odcházející maminky, a v průběhu života se jí tolikrát začne sám od sebe odehrávat za víčky – až z úst filmových hrdinů uslyší: *Hned jsem zpátky*; až se po čtyřicítce zadívá na vlastní ruce a uvědomí si, že je vůbec nepoznává; až ji napadne hloupá otázka a nedokáže přijít na nikoho, komu by ji mohla položit; až bude plakat; až se bude smát; až bude v něco doufat. Kdyko-

liv uvidí zapadající slunce zmizet pod vodní hladinou, zachvátí ji panika a ona nebude chápat proč. Automatické dveře obchodních domů v ní budou už napořád vyvolávat úzkost. Když se jí v dospívání poprvé dotkne chlapec, představí si ho jako vzdálenou tečku mizející na obzoru, mimo svůj dosah.

Ale nic z toho Millie zatím neví.

V tuhle chvíli ví jen jediné – že ji z dlouhého stání bolí nožičky. Sundá si batoh a zaleze si pod stojan s Obrovitánskými spoďárami. Maminka jí jednou vyprávěla, že existují paní, které si vůbec nevidí na pipinku, protože se v jednom kuse cpou kyblíky kuřat. Možná že jsou tyhle kalhotky určeny právě pro ně? Millie kuře v kyblíku ještě nikdy neviděla. *Ale doufám, že se mi to povede*, oznámí nahlas a zlehka se spoďárů dotkne. *Jednou.*

Je tu příjemně, pod baldachýnem obrovitých kalhotek, které jí visí nad hlavou tak nizoučko, že se na látce sráží její dech. Holčička rozepne batůžek a vytáhne jedno z vychlazených pitíček, která jí maminka zabalila. Cucá ho brčkem a škvírami mezi prádlem pozoruje nohy na procházce. Některé někam jdou, jiné nejdou nikam, jedny tančí, druhé poskakují, šourají se, vržou. Jsou tu maličké nožky, obří nohy a všechno možné další; tenisky, lodičky, sandály; červené, černé, zelené. Ale zlaté ani jedny. Žádné vybuchující kroky.

Kolem se proprouží modré holínky a Millie sklopí oči k vlastním gumákům. *Vím, že závidíte*, ujistí je. *Ale my musíme zůstat tady.* Mamka to řekla. Natáhne krk, aby mohla sledovat holínky hopsající uličkou pryč až do oddělení hraček. *Hmm*, zahučí. Pak z batohu vytáhne Knihu mrtvých tvorů a vytrhne z ní stránku, na kterou napíše *Mámě: hned jsem zpátky*. Přeloží list napůl a postaví ho na podlahu přesně na to místo, kam maminka ukázala.

Pak vezme gumáky na procházku. Nahoru a dolů po jezdicích schodech – napřed po nich chodí, potom skáče a hopsá

a mává davům jako královna. Sedí na samém vrcholku a sleduje, jak schody polykají samy sebe. *Co se stane, když se včas nezploští?* zeptá se svých holínek a představuje si, jak se schody vyvalí na pás a rozlijí se do uliček. Zkouší zachytit pohled každého kolemjdoucího, a když se to podaří, vzduch mezi nimi se zachvěje jako v těch starých filmech, které má ráda její maminka. Hraje na schovávanou s klukem, který to netuší. Když mu Millie oznámí, že ho *našla*, na oplátku se jí zeptá, proč má *takové* vlasy, a ukazováčkem naznačí spirálu.

Jsou to baletky, nechá se slyšet holčička. V noci mi vždycky seskočí z hlavy a předvedou mi taneční vystoupení.

Pff! Chlapec srazí barbínu s Transformerem a předstírá výbuch, až mu z pusy vyletí sprška slin. *To teda nene.*

Millie posedává na podlaze v dámských kabinkách. *Můžu vám ukázat, kde na vás mají spodňry*, navrhně ženě, která se před zrcadlem točí dokolečka, jako by se pokoušela zavrtat do země. *Promiň, ale co jsi zač?* zeptá se paní a Millie jen pokrčí rameny. V jedné kabině si povídají dvě ženy a Millie v mezeře pode dveřmi vidí jejich nohy; jedny bosé, na druhých třpytivé válenky. *Nevykládej si to špatně*, jako by ty huculky říkaly, *ale seš si jistá, že ti korálová sluší?* Palce bosých nohou se zkroutí pod chodidlo. *Já myslela, že je to růžová*, jako by odpovídaly.

Čeká spolu s muži posedávajícími v křesílcích před kabinami. Čekají tu na své ženy a vykukují zpod hromady kabelek a nákupních tašek jako vyděšená zvířátka. Okolní stěny jsou polepené ohromnými fotkami obrovských rozesmátých dívek ve spodním prádle, které se navzájem objímají. Muži po nich poočku pokukují a Millie napadne, že by ty gigantické spodňry mohly být určené pro tyhle gigantické paní.

Posadí se do křesla vedle plešatého pána, který si okusuje nehty. *Viděl jste někdy kuře v kyblíku?* zeptá se ho.

Muž si položí ruku na koleno a úkosem na ni pohlédne. *Já tu jen čekám na svou ženu, holčičko*, prohlásí místo odpovědi.

Millie stojí pod sušičem rukou na toaletách, protože je jí příjemné, když se jí vítr prohání ve vlasech. Jako by při jízdě na dálnici vykláněla hlavu z okýnka, nebo byla Superman a rychle jako blesk kroužila kolem zeměkoule. Jak tyhle přístroje vědí, že mají začít foukat, když pod ně strčíte ruce? Je to zázrak, ale ženy kolem si toho nevšímají, jen vyděšeně poulí oči do zrcadla a pokoušejí se přijít na to, co je s nimi v nepořádku, dříve než všichni ostatní.

Schovaná za květináči s velkými rostlinami, které lemují zdejší kavárnu, pozoruje páru stoupající z šálků kávy. Muž, co vypadá jako Santa Claus, a žena s nesmírně rudými tvářemi se k sobě nad hrníčky nakloní blíž. Nemluví, ale pára z jejich nápojů se spolu líbá a tančí jim kolem tváří, vystřeluje vysoko nad hlavu. Jiný pán se při jídle na svou ženu nedívá a jeho kávová pára vytváří ve vzduchu ty nejnádhernější tvary. Millie žádné takové ještě nikdy neviděla. Je vůbec ještě možné vymyslet nové obrazce? Paní s ukřičenými dětmi má kafičko, které zhluboka dýchá, dlouze a unaveně vzdychá.

U stolku v rohu sedí muž s obličejem zvrásněným jako kůra stromů. Na sobě má fialový oblek s červenými kšandami a šálek svírá oběma rukama, jako by se mu pokoušel zabránit v odletu. Na kytce před Millie přistane moucha. *Co by se stalo, kdyby umělo létat úplně všechno?* zeptá se dívenka šeptem holínek a pozoruje, jak muška přelétá z listu na list. Večeře by vám sama vlétla do pusy a nebe by bylo plné stromů, ulice by se přemisťovaly, jak by se jim zachtělo. Ale někteří lidé by nejspíš trpěli mořskou nemocí a na letadlech už by nebylo nic zvláštního.

Pán s kůrovitou kůží foukne do hrnečku tak silně, až káva vyšpláchne a pára se rozdvojí. Jeden proud vystřelí vpřed, ten

druhý dál stoupá ke stropu. Muž chvíli zamyšleně zírá do hlubin šálku a pak znovu foukne.

Vstává. Musí se oběma rukama zapřít o stůl a pořádně zatlačit, aby se mu to podařilo. Projde kolem Millie, která se snaží silou vůle přitáhnout jeho pohled, ale stařík kráčí s očima upřenýma na zem. Moucha se vydá za ním a začne mu poletovat kolem těla. Pán zvedne ruku a pleskne se do stehna. Muška padá k zemi.

Millie se k ní po čtyřech odplazí a nabere ji do dlaně. Zvedne si ji k očím, pak ruku sevře v pěst a vstane, pozoruje záda kůrovitého muže, který se šourá pryč z kavárny a hlavním vchodem ven.

Millie pod Obrovitánskými spodňárami nahmatá batoh a vytáhne z něj svou zavařovačku „pro všechny případy“. Sevře ji mezi kolena, odšroubuje víčko a mouchu do ní opatrně spustí. Pak sklenici zavře a vyndá Knihu mrtvých tvorů a fixy. *Číslo 29*, napíše. *Moucha v obchodním domě*. Skrz tenký papír vidí zrcadlově obrácené slovo *TÁTA*. Poklepe si fixou o holínky a zvedne si sklenici k obličeji. Skulinou mezi kalhotkami vidí, jak na ni zírá ten panák odnaproti. Na sobě má zářivě modrou košili se žlutými palmami a skrz sklo zavařovačky působí jeho oči obrovsky, jako by byly pouhé centimetry od těch jejích. Millie posune dvoje spodňáry, aby mu viděla jen po kolena.

Celé odpoledne drtí v rukou sklenici a čeká na zlaté boty. Když se podvečer přehoupne v noc, poslední dveře se zaklapnou, cvakne zámek a všechno zčerná – vzduch, zvuk i země –, Millie to připadá, jako by se kolem ní zavíral celý svět. Tiskne tvář na výkladní skříň, ze stočených rukou si udělá dalekohled a pozoruje lidi přecházející k autům v doprovodu jiných lidí: manželů, manželek, partnerů, partnerek, dětí a babiček, dcer a otců a matek. A pak odjíždějí pryč, všichni do jednoho, dokud se parkoviště nevyprázdní tak dokonale, až ji z toho rozbolí oči.

Odplazí se zpátky pod Obrovitánské spodáry a z batůžku vytáhne obložený chléb. Při jídle škvírou mezi kalhotkami pozoruje figurínu panáka, která jí pohled oplácí. *Ahoj*, špitne Millie na pozdrav. Jediným dalším zvukem je hučení zářivek ve vitrínách.

Druhý den čekání

Dřív Millie věřila, že bez ohledu na to, kde usnete, vždycky se probudíte ve vlastní postýlce. Hlavička jí klesla u stolu, na podlaze u sousedů nebo na kolotoči, ale pokaždé se vzbudila pod vlastní peřinkou a nad hlavou viděla strop svého pokojíku. Pak se ovšem jednou probrala už cestou od auta k domu. Zpod rozespalostí ztěžklých víček vzhledla k tatínkovi. *Tos byl celou tu dobu ty*, zašeptala mu do ramene.

Druhý den čekání probudí Millie klapot blížících se podpatků. Ve spánku natáhla nohy a chodidla jí teď vykukují zpod stojanu se spodním prádlem. Rychle si přitáhne kolínka k bradě, obejmě je rukama a se zatajeným dechem sleduje, jak jehlové podpatky cvakají kolem. *Klap-klop, klap-klop, klap-klop*. Lodičky jsou černé, lesklé a na špičce z nich vykukují rudě nalakované palce, jako by se dovnitř pokoušela prodrat dvojice беруšek.

Proč ji maminka nechala celou noc pod spodárami?

Millie se chytí za břicho a vykoukne mezerou ven. Ve skutečnosti ví, proč ji tu maminka možná nechala, ale na to myslet nechce, a tak to nedělá. Panák na ni pořád zírá a Millie mu zamává. Je to rozvážné gesto, prstíky se jeden po druhém ohýbají,

až skončí v sevřené pěsti. Zatím neví jistě, jestli se s ním chce kamarádit. Natáhne si holínky, vyplazí se zpod stojanu a zvedne oči k cedulce, kterou na něj večer připevnila.

Tady mamí.

Strhne papír, přeloží ho napůl a zastrčí si ho do batohu. Blíží se sem ten pán s kůrovitým obličejem, šourá se uličkou těsně kolem ní do kavárny. Millie se vypraví za ním a znovu ho pozoruje zpoza květináčové rostliny. Muž usedá na židli opatrně, jako by to bolelo, a pak zírá do kafe. Millie k němu přejde a položí mu dlaň na ruku.

Viděl jste někdy kuře v kyblíku? zeptá se.

Stařík se zadívá napřed na její ruku a pak na ni. *Ano*, odpoví a odtáhne se, prsty zabubnuje o desku stolu.

A? pobídne ho Millie a usadí se naproti. *Jak to vypadá?*

Přesně tak, jak to zní, odpoví muž.

Dívka si skousne spodní ret. *Znáte hodně lidí, co umřeli?* chce vědět.

Všechny, zabručí děda s pohledem upřeným do hrnečku.

Všechny?

Ano. A ty? ptá se na oplátku a dál tlučá prsty o stůl.

Já taky. Dvacet devět Mrtvých tvorů, přisvědčí Millie.

To je dost.

To jo.

Muž se nakloní blíž. *Kolik ti je?* zajímá ho.

Holčička zkříží ruce na prsou. *Kolik je vám?*

Já se ptal první.

Tak to řekneme oba naráz.

Osmdesát sedm.

Sedm.

Pán se znovu opře. *Sedm?*

Millie přikývne. *A půl. Vlastně skoro osm.*

Jsi tak mladinká.

Vy jste tak starý.

Ve tvářích se mu objeví dolíčky. Poklepe si na šle a prohlásí:
Tvoje holínky mají stejnou barvu jako moje kšandy.

Vaše kšandy mají stejnou barvu jako moje holínky. Millie se mu zadívá na ruce. *Proč tükáte prstama, když mluvíte?*

Netukám, odvěti muž a tükne prsty. *Píšu.*

Co píšete?

Všechno, co řeknu.

Všechno, co řeknete?

Všechno, co řeknu.

A co moje slova?

Ta nezapíšu.

Budete to jíst? ukáže Millie na muffin a on k ní talíř mlčky přisune.

Holčička si dortík nacpe do úst celý najednou a s plnou pusou se zeptá: *Proč to kafe nepijete?* Přístrčí mu šálek blíž.

Nechci ho, objasní pán a znovu ho odsune.

Millie hrneček oběma rukama obejmě a nakloní se nad něj, cítí, jak se jí pod bradou sráží pára. *Tak proč jste si ho kupoval?*

Je příjemné mít si kam položit ruce.

Aha, usměje se Millie, zvedne nohy na židli a bradu si opře o kolena. Na stole se rozprostírá dlouhá řada malých umělohmotných čtverečků velkých asi jako konečky prstů. *Co to je?*

Muž pokrčí rameny.

Vy to nevíte?

Další pokrčení.

Millie se nahne přes stůl. *To jsou počítačová tlačítka,* prohlásí. *Jako ta, co mají klávesnice u nás ve škole. A založí ruce. Ale teď nejsou na klávesnici.*

Pravda, přisvědčí stařík.

Takže vy to víte! vyhrkne děvčátko.

Jsou to spojovníky. Z různých klávesnic. A nakloní se blíž. Víš, co je to spojovník?

Možná.

Je to pomlčka, která se dává mezi dvě slova, aby z nich vznikl jeden výraz.

Jako třeba co?

Například... zamyslí se muž.

Šťastno-smutný? nadhodí Millie.

To ne.

Hladovo-ospalý?

Kdepak, zavrhne to on. Třeba anglicko-japonský slovník. Nebo chceš-li.

Ale ne šťastno-smutný.

Ne.

Ani hladovo-ospalý.

Ne.

A proč jich máte tolik? Leží jich tam v dlouhé, dokonale vyrovnané řadě, pěkně jeden vedle druhého, opravdu spousta.

Sbírám je.

Proč?

Něco člověk sbírat musí.

Millie se vybaví její Kniha mrtvých tvorů. Já sbírám Mrtvé tvory, oznámí svému společníkovi.

Muž přikývne.

Holčička se mu dívá přímo do očí a přitom ukazováčkem šťouchne do jedné z kláves a vysune ji z řady. Visí teď nad ostatními nakřivo, jako by ztuhla uprostřed salta. Kůrovitá tvář se ani nepohne. *Pomlčky se dávají taky mezi roky*, prohodí Millie. *Nejenom mezi slova.* Cvrnkne do dalšího tlačítka, které odskáče po desce stolu a zastaví se až na samém okraji. Děda hlasitě vtáhne vzduch

do plic a sleduje, jak se klávesa rozhoupala a přistála mu v klíně.

To nedělej, napomene dívku a vrátí tlačítko zpátky do řady.

Kde jste je všechny vzal?

Vypůjčil jsem si je.

Od koho? Millie si všimne, že mu z kapsy u saka čouhá šroubovák.

Muž náradí zakryje dlaní. *Důchodce nikdy nikdo nepodezřívá*, utrousí a chabě se pousměje. *Jako bychom byli neviditelní.*

Jak se jmenujete?

Písař Karl. A ty?

Jen Millie.

A kde máš maminku, Jen Millie?

Vrátí se. Má zlaté boty. Sotva vysloví *zlaté boty*, ucítí, jak Dvojka tahá za spojovačkovou čáru, a chytne se za bříska. Zavrtí se na židli a na stůl položí sklenici s mouchou. *Včera jste vyrobil Mrtvého tvora.*

Karl zavařovačku zvedne a začne si ji prohlížet. *Ale?* vydechne a poklepe na sklo.

Millie přikývne. *Uspořádám jí pohřeb.*

Vůbec první pohřeb vystrojila Millie pavoukovi, kterého její tatka rozmázl botou. Máma tehdy začala poskakovat z nohy na nohu a vypískla: *Jestli ho nezabiješ, Harry, zabiju já tebe.* A tak se tatínek zvedl ze židle, sundal si botu a plácl podrážkou o stěnu.

Jednou.

Dvakrát.

Třikrát.

Čtyřikrát.

Pavouk sklouzl ze zdi a přistál na podlaze. Táta ho zve-

dl za jednu nohu a vyhodil ho na zápraží, znovu se posadil a pokračoval ve sledování televize, jako by se vůbec nic nestalo. A pak na svou dcerku přes celou místnost mrkl. Millie mu to gesto nedokázala oplatit.

Pozorovala ho po celé tři pořady, než se konečně ozvala.

Můžeme tomu pavoukovi uspořádat pohřeb? zeptala se, když se na obrazovce objevily závěrečné titulky. *Jako měla babička, víš.*

Pohřby jsou jenom pro lidi, Millinko, upozornil ji táta a začal přepínat kanály. *Snad ještě tak pro psy.*

A co koně?

Pro koně taky, připustil ve chvíli, kdy se mu známý hráč kriketu pokoušel vnutit jakési vitaminy.

A co pro kočky?

Ano.

Pro hady?

Ne.

Proč?

Protože. Na obrazovce projížděl automobil úchvatnou scénérií horského úbočí a celá rodinka se na sebe navzájem usmívala. Všichni měli zářivě bílé zuby.

Pro stromy?

Ne.

Proč?

Protože.

Pro stonožky? Planety? Ledničky?

Millie! okřikl ji tatka. *Pohřby jsou pro lidi, možná ještě pro velká zvířata, a basta.*

Proč?

Protože jinak by se pohřby konaly každý den od rána do večera, a to nejde.

Proč ne?

Protože máme na práci i jiné věci, znělo vysvětlení. Pán z televize se jí zahleděl hluboko do očí a začal pořvát něco o mobilních telefonech.

Té noci si Millie do batůžku zabalila všechno potřebné, zpod postele vytáhla baterku a vyplížila se předními dveřmi ven. Pavouka objevila v trávě kousíček od příjezdové cesty. Nabrala ho do dlaní. Vypadal teď jinak – menší a světlejší, vysušený sluncem. Noční vánek se jí obtočil kolem rukou a rozpohyboval pavoučí nožičky, které ji zalechtaly na kůži.

Ale pak jí tvorečka uzmul silný poryv větru. Millie se rozběhla za ním a nespouštěla z jeho letu vysoko nad hlavou oči. Pavouček plachtil vzduchem pod hvězdnatým nebem přes jejich předzahrádku až na ulici, na druhý chodník a pořád dál až na nedalekou prázdnou parcelu, osminohá silueta orámovaná měsíčním svitem. Celá noc jako by byla plná měsícem postříbřených členovců visících daleko, daleko odsud, připnutých na černočerné nebe.

Pak vítr ustal stejně náhle, jako se prve objevil, a pavouk se zřítil k zemi jako padající hvězda.

Přímo ve středu prázdné parcely rostl strom. Ten největší strom, jaký kdy Millie viděla, mnohem vyšší než její tatínek. Zastrčila si tvorečka do batohu a vyšplhala až na samý vrcholek, kde se měsíc zdál být tak blízoučko, že by ho snad dokázala roztočit prstem. Posadila se obkročmo na větev, opřela se o kmen a z ruksaku vytáhla pavouka, starou zavařovačku, provázek, čajovou svíčku, sirky a kousek kartonu.

Naposledy se na zvírátko podívala, než ho vložila do sklenice vystlané papírovými kapesníčky, přidala zapálenou svíčku a hrdlo obmotala provázkem. Jeden konec zavázala na uzel, druhý protáhla dírkou v lepenkové cedulce a upevnila ho na vě-

tev, takže z ní nádobka visela jako lucernička a spolu s korunou stromu se lehounce pohupovala ve větru. Na lístečku stálo jejím nejpečlivějším písmem: *Pavouk, ? – 2011*.

Dívka přejížděla prstem po pomlčce mezi otazníkem a rokem úmrtí, tam a zpátky, znovu a znovu. To je přece divné, pomyslela si, že celý jeho život představuje jen ta jedna jediná čárečka, dlouhý rovný tah mezi narozením a smrtí.